

Intervju med Maya Hedberg, intervjuperson nr 52

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:59:36

Datum: 2018-09-25

Intervjuare: Rolf Sossna

Plats: Faktarummet, Ostindiska huset, Göteborgs Stadsmuseum

Tid: 10.00 – 11.00

Intervju med Maya Hedberg

Bandningen börjar

Intervjuare 1 [00:00:02]: Då provar vi, säg någonting?

Talare 1 [00:00:03]: Ja, jag heter Maya Hedberg.

Intervjuare 1 [00:00:06]: Jättebra. Då kör vi. Det är alltså Rolf Sossna som intervjuar Maya Hedberg i, på Ostindiska huset, och det är den 25e september 2018. Så vi börjar med det formella, vad heter du sa du?

Talare 1 [00:00:31]: Jag heter Maya Hedberg.

Intervjuare 1 [00:00:31]: Och hur gammal är du?

Talare 1 [00:00:32]: Jag är född 1947, så jag har i sommar fyllt 71 år.

Intervjuare 1 [00:00:38]: Okej. Vad hade du för yrke eller sysselsättning?

Talare 1 [00:00:43]: Jag var utredare eller planerar, det är lite olika men, inriktningen var densamma, inom Göteborgs sjukvård och de sista åren så blev vi ju region, Västra Götalandsregionen. Och då var jag anställd inom regionstyrelsens kansli, och gjorde utredningar, rapporter, beslutsunderlag för tjänstemän och politiker.

Intervjuare 1 [00:01:09]: Var det ute i Lillhagsparken då?

Talare 1 [00:01:11]: Det var det också, där började jag 1966.

Intervjuare 1 [00:01:15]: Jaha, jaha.

Talare 1 [00:01:16]: Och det höll jag på med i 40 år.

Intervjuare 1 [00:01:18]: Men då var det mentalsjukhus va?

Talare 1 [00:01:21]: Då var det mentalsjukhus ja. Men sen blev då Lillhagens sjukhuskansli för distrikt, vi blev ju distriktsindelade, vi blev fem distrikt i Göteborg och jag hade då distrikt Hisingen som mitt ansvarsområde.

Intervjuare 1 [00:01:37]: Mhm.

Talare 1 [00:01:38]: Därför kände jag till det här med HälsoDisken, såna här projekt som jag hade. Och då jobbade jag med psykiatri, allmänvård som det hette då, idag kallar vi det för primärvård eller närsjukvård. Och geriatrik.

Intervjuare 1 [00:01:56]: Men vad, har du i botten liksom?

Talare 1 [00:01:58]: Vad jag är i botten?

Intervjuare 1 [00:02:00]: Ja, är det medicinskt eller?

Talare 1 [00:02:02]: Nej, faktiskt inte alls, jag är superbyråkrat som jag sa vid något tillfälle.

Intervjuare 1 [00:02:06]: Administrativt är ett finare ord.

Talare 1 [00:02:09]: Jag är administratör, jag det är jag.

Intervjuare 1 [00:02:09]: [skrattar 00:02:09]

Talare 1 [00:02:10]: Verkligen. Jag började faktiskt som mentalsköterska.

Intervjuare 1 [00:02:17]: Okej, på Lillhagen?

Talare 1 [00:02:17]: På Lillhagen ja.

Intervjuare 1 [00:02:20]: Jaha.

Talare 1 [00:02:21]: Och bildade familj redan vid 20 års ålder.

Intervjuare 1 [00:02:24]: Oj.

Talare 1 [00:02:25]: Och då passar inte sjuk, vad ska man säga, sjukhusiderna, fanns inga schema så man kunde vara ensamstående mamma, börja klockan sju ute på Lillhagen och bo i Guldheden.

Intervjuare 1 [00:02:36]: Nej

Talare 1 [00:02:37]: Så det gick inte riktigt ihop det här med familjelivet och barntillsynen, så att jag fick byta, yrkesval. Jag fick lämna den kliniska sjukvården och läste socialpsykiatri och så kom jag in på vux, jag hade gått den gamla realskole, vad heter det, realskole, den skolreformen som fanns då. Läroverk och realskola.

Intervjuare 1 [00:03:17]: Ja just det, just det.

Talare 1 [00:03:18]: Och sen läste jag in på vuxengymnasiet på Schillerska.

Intervjuare 1 [00:03:23]: Mhm.

Talare 1 [00:03:24]: Och jag gick på.

Intervjuare 1 [00:03:25]: När var detta?

Talare 1 [00:03:26]: Detta måste ha varit i början på 70-talet.

Intervjuare 1 [00:03:31]: Okej.

Talare 1 [00:03:32]: Jag började på Lillhagen 1966, och jag var anställd hela tiden och jobbade på dagarna, läste på kvällarna.

Intervjuare 1 [00:03:39]: Och hade familj?

Talare 1 [00:03:40]: Och hade familj, ja, jag var 20 år.

Intervjuare 1 [00:03:44]: Oj, det var mycket energi? [skrattar 00:03:45]

Talare 1 [00:03:45]: Det var mycket [skrattar 00:03:47]. Och efter folkhögskolan som fanns då i Göteborg, ligger numera ute i Nya varvet, den fanns uppe i Landala uppe vid Kapellplatsen eller, någonstans däruppe i Landala i alla fall. Där läste jag i ett år och på den tiden så kunde man söka till universitetet via 25 fem som man var, om man fyllde 25 år och hade fem års livs eller arbetslivserfarenhet.

Intervjuare 1 [00:04:20]: Jaha, okej.

Talare 1 [00:04:22]: Så kunde man kvoterats in i universitetsutbildning, och det gjorde jag, och läste administrativ teknik, sjukvårdsadministration, projektledning och diverse andra kurser.

Intervjuare 1 [00:04:37]: Men då visste du vad du skulle bli så att säga?

Talare 1 [00:04:38]: Ja, jag hade ju kvar min anställning så jag läste ju såna här kurser som jag kunde gå på kvällarna, jag läste på kvällarna och jobbade på dagarna.

Intervjuare 1 [00:04:48]: Ja. Men hade du inriktning då?

Talare 1 [00:04:52]: Ja det hade jag och då hade jag en administratörstjänst på någonting som hette rationaliseringssektionen som varje sjukhus hade, där man skulle effektivisera arbetet inom vården. Och den modellen hade man ju tagit från industrin.

Intervjuare 1 [00:05:10]: Just det.

Talare 1 [00:05:11]: Så vi fick ett antal tidsstudieingenjörer till oss, och jag var med och gjorde tidsstudier ute på vårdavdelningar, vi mätt...

Intervjuare 1 [00:05:20]: Med tidtagarur och alltihop?

Talare 1 [00:05:21]: Ja, absolut, vi hade..

Intervjuare 1 [00:05:25]: Hur gick det till då?

Talare 1 [00:05:26]: Ja, det gick till så att man, man fick naturligtvis vara en grupp och vi lånade av varandra inom sjukhusen olika administratörer som ställde upp, och så följde vi var och en följde en personal från morgon till kväll under hela arbetspasset.

Intervjuare 1 [00:05:47]: Och tog tid på allting?

Talare 1 [00:05:48]: Och tog tid, var minut så tittade man upp och protokollförde, vad gör den här mentalskötaren eller undersköterska eller vad det nu var, vad gör hon just nu. Och det gjorde man då med två tre minuters mellanrum ungefär. Och så följde man personalens arbete, det hette Personaldimensioneringsprojektet det här och det höll jag på med i flera år och kartlagde varje patients tidsåtgång alltså, i omvårdnaden.

Intervjuare 1 [00:06:29]: Det måste varit en väldigt konstig situation, både för dig och personalen, och patienten?

Talare 1 [00:06:35]: Ja, ja, framför allt så var det ju ett stort arbete att förbereda vårdpersonalen, att motivera dem att vi överhuvudtaget fick komma in, att det fanns vårdavdelningar som ställde upp på det här, att delta i projektet. Jag hade tur, ja, eftersom jag hade mina rötter i vården, så var det inte så svårt att få kontakt med vårdpersonalen. Jag kom inte i, vad ska man säga, uppifrånperspektivet, jag kom i under.

Intervjuare 1 [00:07:08]: Ja just det.

Talare 1 [00:07:08]: Jag var en av dem, jag var på samma nivå.

Intervjuare 1 [00:07:11]: Men det måste varit någon misstänksamhet?

Talare 1 [00:07:14]: Absolut, de vågade inte gå på toaletten och de vågade inte röka och de tyckte det var jättejobbigt och de tjustade.

Intervjuare 1 [00:07:21]: [skrattar 00:07:21]

Talare 1 [00:07:23]: Och många avdelningar hade jag ju själv en gång arbetat på och jag kunde konstatera, trots att det var till 10, 15 år så var det samma patienter kvar, så många kände jag ju igen.

Intervjuare 1 [00:07:35]: Jaha.

Talare 1 [00:07:36]: Och jag kände igen beteendet men det var inte själva beteendet som vi studerade, utan det var ju tidsåtgången, hur lång tid tar det att äta frukost, hur lång tid tar det att ta på patienten kläder, och hur lång tid tar det att ta på patienten kläderna igen när

patienten har tagit av sig dem tre gånger varje morgon, och kanske inte, och hur lång tid tar det att mata en patient. För alla patienter kunde inte äta själv.

Intervjuare 1 [00:08:08]: Nej, precis.

Talare 1 [00:08:10]: De skulle ju matas.

Intervjuare 1 [00:08:11]: Så det här var någon slags långtidsboende då, alltså de blev inte utskrivna?

Talare 1 [00:08:15]: Ja, det var långtids, det var långtidsvård, ja.

Intervjuare 1 [00:08:18]: Men när var detta sa du?

Talare 1 [00:08:18]: Ja det var i stort sett från 70 till 76, 77 var jag väl färdig, jag kom faktiskt till, jag hade, jag väntade mitt tredje barn under den här tiden, de sista åren i alla fall, när vi var färdiga, vi gick ju runt på en mängd olika sjukhem, det var framför allt då geriatrisk vård. Man sa, man ringde och sa, nu går vi på knäna på den här avdelningen, och då gick jag ut och vidimerade det på något sätt då och kunde mäta det och säga, ja här, ni behöver faktiskt, personaldimensioneringen är för låg.

Intervjuare 1 [00:09:04]: Ja, så det blev nästan.

Talare 1 [00:09:04]: Den är för snålt tilltagen, vi behöver faktiskt två vårdare till här.

Intervjuare 1 [00:09:08]: Förstod de det att...

Talare 1 [00:09:10]: Ja, det var ju bevismaterial eller en, ett sätt att lägga schema var det ju framför allt.

Intervjuare 1 [00:09:16]: Jaja. Ja men jag har intervjuat folk från Volvo då och jag har hört samma historia från 70-talet när varenda liksom...

Talare 1 [00:09:21]: Ja, och det flyttade man över till vården.

Intervjuare 1 [00:09:23]: Ja, men då var det snarare tvärtom att där handlade det om att rationalisera då, de stod och mätte varenda, alltså ner på någon som pratade om tjugondels sekund, hur lång tid det tog att skruva en skruv och den skulle finnas där, och skulle in i minsta detalj, men det var ju inte för att, oj ni behöver mer tid och mer folk, utan det var ju liksom, finns det någonting vi kan spara in på, går det att göra någonting snabbare, om vi ställer några skruvar där istället för där så behöver du inte sträcka dig så långt, då går det snabbare, så att där slimmade man ju, effektiviserade, men här låter det som att ni kollade, för jag tänker alla såna där saker som inte riktigt går att mäta då, när man klappar någon på kinden eller sätter sig ner och pratar eller?

Talare 1 [00:10:01]: Ja det blev ju inte så mycket av den typen av omvårdnad, för personalen var ju stressad.

Intervjuare 1 [00:10:08]: Precis.

Talare 1 [00:10:09]: Ja, och sen räknade man ut att det fanns ju avdelningar som var överdimensionerade, så vi kunde göra omfördelningar.

Intervjuare 1 [00:10:16]: Jaha.

Talare 1 [00:10:17]: Det var ju faktiskt så också.

Intervjuare 1 [00:10:18]: Jajaja.

Talare 1 [00:10:19]: Att några var kanske något för många eller, eller att man gör omfördelningar av patienter.

Intervjuare 1 [00:10:28]: Ja, ja okej.

Talare 1 [00:10:29]: Det var både och.

Intervjuare 1 [00:10:30]: Och det blev bra alltså, resultatet?

Talare 1 [00:10:32]: Ja... ja, jag tror det, jag tror att de tyckte att det var bra till slut. Jag fick ett stort förtroende, man ringde mig när det var kris, och man visste att om jag kom ut och gjorde de här mätningarna, det kunde ju vara perioder där man hade patienter som var särskilt vårdtunga, det gick ju också i perioder, det var inte alltid lika tungt på en vårdavdelning, man hade inte alltid lika många patienter som skulle matas, som tog tid. Man kunde ha avdelningar där patienterna var självgående så att säga.

Intervjuare 1 [00:11:19]: Men så skulle man ha någon slags flexibilitet nästan då eller, just nu är det många vårdkrävande och de här?

Talare 1 [00:11:23]: Mm, och då kunde man byta så, vad ska man säga, inom varje klinik omfördela sina resurser. Men i grunden var det ju effektivisering. Jag kom ju från någonting som hette Rationaliseringssektionen.

Intervjuare 1 [00:11:40]: Just det.

Talare 1 [00:11:41]: Och vi fick byta det namnet till Utredningssektioner, för det klingade så illa det här.

Intervjuare 1 [00:11:49]: [skrattar 00:11:49]

Talare 1 [00:11:49]: Det klingade illa, nu kommer hon från Ratsekt sa man ju bara då.

Intervjuare 1 [00:11:55]: För just det här med rationalisering och effektivisering är ju också sånt där som människor pratat om då, till exempel Volvo då, att det har blivit så mycket bättre miljö, arbetsmiljö, renare luft, inget buller och robotar gör alla tunga lyft och alltihop

detta, och så uppfattar jag mycket, men å andra sidan har tappat bort liksom det här tjötet och Volvoandan och mänskliga kontakter, för det är så slimmat nu, så, är det någonting som du har märkt av med vården?

Talare 1 [00:12:21]: Mm, jo men det märkte man nog, den sociala samvaron som man ändå vill ha på en arbetsplats, den märkte ju inte vi av under tidsstudien.

Intervjuare 1 [00:12:32]: Nej.

Talare 1 [00:12:32]: Och det var väl den kanske som personalen var rädd att förlora.

Intervjuare 1 [00:12:34]: Att förlora den då?

Talare 1 [00:12:36]: Att förlora den tiden då man kunde gå in i ett rökrum och ta sig ett bloss eller man kunde, när man kunde...

Intervjuare 1 [00:12:46]: För rökningen hade ju faktiskt den funktionen också.

Talare 1 [00:12:47]: Det var ju väldigt mycket, det var ju väldigt mycket rökning.

Intervjuare 1 [00:12:51]: Ja. Men jag kommer ihåg det även på gymnasiet så hade man ju rökrum där, där alla gick, även de som inte rökte, för.

Talare 1 [00:12:57]: Det var ju där den sociala samvaron utspelades.

Intervjuare 1 [00:13:00]: Precis, precis.

Talare 1 [00:13:02]: Det var där man fick höra informationen, det var där man fick höra nyheterna, det var där det viktiga...

Intervjuare 1 [00:13:08]: Och hur blev, var finns de samlingspunkterna nu då? Fikarum är inte riktigt samma sak?

Talare 1 [00:13:16]: Ja, frågan är om de har tid överhuvudtaget.

Intervjuare 1 [00:13:20]: Precis.

Talare 1 [00:13:22]: Det blir nog mer att de himlar med ögonen och, jag tror inte att man har den tiden idag, man får tjuva åt sig den tiden på något sätt, man får smyga till sig den tiden.

Intervjuare 1 [00:13:37]: Mm, för jag läste någonstans att just det här skitsnacket, inte tala illa om någon, men att det skitsnacket, att det är väldigt...

Talare 1 [00:13:42]: Det är viktigt.

Intervjuare 1 [00:13:41]: Viktigt och socialt.

Talare 1 [00:13:43]: Det är ju, kitt, ja visst.

Intervjuare 1 [00:13:44]: Precis, och även ventil att liksom kunna gnälla lite på chefen.

Talare 1 [00:13:50]: Ja, absolut, det var jätteviktigt.

Intervjuare 1 [00:13:53]: Tror du att vi är på väg åt liksom för slimmat, och man pratar om anorektiska organisationer, liksom de är så tajta så att?

Talare 1 [00:14:00]: Ja, det tror jag, jag tror att, jag kan se på mina egna barn, de är väldigt uppspeedade, de är väldigt stressade, och jag brukar säga att när ni är 50 år har ni gått i väggen.

Intervjuare 1 [00:14:15]: Ja.

Talare 1 [00:14:16]: I min generation så var vi väldigt många som när vi började närma oss 55, 60 år då var vi väldigt slitna.

Intervjuare 1 [00:14:24]: Ja.

Talare 1 [00:14:25]: För vi hade inte fått det här utrymmet att andas, klaga, tänka efter, reflektera. Jag hade, vi brukade säga, vi brukar säga att politikerna säger, håll budget och håll käft.

Intervjuare 1 [00:14:45]: Okej. Hm.

Talare 1 [00:14:48]: Det var vårt måtto. Håll budget, håll käft. Sen vad som hände under tiden med människor, det tittade man inte på.

Intervjuare 1 [00:14:57]: Hur kändes det då eller var det som ett skydd då?

Talare 1 [00:15:00]: Ja, för mig, ja, och jag tror att det var det som gjorde att vi, åtminstone vi kvinnor som, som kanske tänker mer på omvårdnad blev så slitna att den tiden inte fanns kvar för det här mänskliga omhändertagandet. Det var... Det, det går emot ens egna värderingar, och jag tror att det sliter mer än att lyfta tungt.

Intervjuare 1 [00:15:30]: Mm, mm.

Talare 1 [00:15:32]: Det var det här, det här känns inte bra och ändå måste jag göra det. Man gör någonting som inte stämmer överens med egna värderingar som man har.

Intervjuare 1 [00:15:45]: Så man biter ihop?

Talare 1 [00:15:46]: Ja, man biter ihop ja. Och det sliter på psyket. Det tar väldigt mycket energi att stå emot det man egentligen vill göra.

Intervjuare 1 [00:15:58]: Det känns som att överhuvudtaget det har blivit sånt samhälle som

är överhuvudtaget, inte bara på arbetsplatser utan även allt, alltså det har blivit bättre rent fysisk, och vi bor bekvämare, och alltihop detta är enklare så, men psykiskt mår vi inte bättre.

Talare 1 [00:16:14]: Nej.

Intervjuare 1 [00:16:15]: Det är...

Talare 1 [00:16:15]: Och IT tekniken har tagit över mycket av det här mellanmänniska samspelet som vi hade en gång i tiden. Vi ringde varandra, men idag smsar man eller, på min tid så kommer jag ihåg när vi fick det här Memo, det var någonting som vi fick av Volvo.

Intervjuare 1 [00:16:32]: Ja?

Talare 1 [00:16:32]: Vi fick våra datorer på, det måste ha varit tidigt 80-tal, och då fick vi någonting som hette Memo och då satt vi där då och skickade meddelande till varandra, och när vi inte klarade av det så gick vi till vår skrivmaskin och så skrev man ut någonting och så gick man ut i kopieringsrummet och faxade iväg någonting.

Intervjuare 1 [00:16:54]: Ja, just det.

Talare 1 [00:16:56]: För att använda teknik som vi egentligen inte, vi ville inte ha det, men den var, den var nödvändig, det var, och man var tvungen att hänga med i det här, vi fick alla datorer, jag fick ju min lilla Macintosh kommer jag ihåg, tidigt 80-tal. Och jag var nog en av de första åtminstone på den administrationen på Hisingen som hade en Macintosh, och jag hade studiebesök från hela Sverige som kom och tittade och stod bakom ryggen på mig och tittade hur jag jobbade via min Macintosh, jag hade tillgång till folkbokföringen och jag kunde, registrera patientbesök, göra statistik, det var väldigt mycket statistik. Alltså patienten blev en pinne, varje besök blev en pinne som man sa. Och man skulle vara så effektiv som möjligt, och det byggdes ju upp då med en enorm ADB enhet som det hette på den tiden, nu kallar vi det ju för IT teknik.

Intervjuare 1 [00:18:06]: Ja just det.

Talare 1 [00:18:07]: Vi hade ju ett jättestort ADB kontor i Göteborg.

Intervjuare 1 [00:18:08]: Allmän dator va?

Talare 1 [00:18:11]: Ja, administrativ databehandling.

Intervjuare 1 [00:18:15]: Administrativ.

Talare 1 [00:18:17]: Och vi var ju granne då med sjukvårdens kansli på Rosenlund och ADB kontoret i halva huset som byggdes då på tidigt 70-tal, och det var ju vårt huvudkontor. Sen hade vi sektioner ute på varje sjukhus som då låg under organisationsavdelningen på kansliet. Det var vi som kallades då för Rationaliseringssektionen, som sen blev administra, utredningsenheter. Och sen blev vi då våra egna administrationer på varje sjukhus som hade

då de här distriktsområde, ansvaret för distrikten. Och jag var då på Hisingen i så otroligt många år.

Intervjuare 1 [00:19:02]: För det här med räkna pinnar och statistik, det fanns väl egentligen redan innan men nu var det så pass mycket lättare att sammanställa det och samla på info?

Talare 1 [00:19:12]: Ja, det var det, ja, och varje månad skulle den skickas in till kansliet.

Intervjuare 1 [00:19:16]: Ja just det.

Talare 1 [00:19:17]: Och vad man gjorde med det där, det vet jag inte, men det samlades väl i något.

Intervjuare 1 [00:19:22]: Nej men det är väl det som det också pratas om att det är så mycket admi, och även skolan, överallt, det är så mycket administration och så mycket.

Talare 1 [00:19:27]: Det är otroligt mycket.

Intervjuare 1 [00:19:27]: Statistik och liksom så.

Talare 1 [00:19:30]: Ja, det är väldigt mycket rapportering av statistik.

Intervjuare 1 [00:19:33]: Ja.

Talare 1 [00:19:33]: Sen jobbade jag mycket med väntetider, och det var ju också ett, ett sätt att, ska man säga, numerärt presentera, hur långa väntetider har vi per sjukhus.

Intervjuare 1 [00:19:50]: Ja.

Talare 1 [00:19:51]: Vi fick ju den här regeln, tremånaders.

Intervjuare 1 [00:19:54]: Just det.

Talare 1 [00:19:55]: Regeln, att man skulle kallas till behandling eller på något sätt inom en tremånadersperiod, och den, det upptäckte man ju snart att det kunde man ju inte hålla.

Intervjuare 1 [00:20:08]: Det var en lagstiftning till och med?

Talare 1 [00:20:10]: Ja det var en, det är en lag.

Intervjuare 1 [00:20:13]: Jag tänkte på vi pratade om det med tekniken då som hjälper på ett sätt men även stjälp, jag tänker på en sån sak som att förr när man ringde i telefon, då ringde man ju hem, och sen var det inte alltid den man sökte som svarade utan det var ju maken kanske eller något barn, och så pratade man lite sådär och sen så pratade man med den man ville prata med. Nu så har ju mobilen, då ringer det ju direkt.

Talare 1 [00:20:37]: Direkt till personen, ja.

Intervjuare 1 [00:20:37]: Så det är ytterligare ett sånt, bara råkar bli mänskligt möte som inte blir av då även om det bara handlar om lite småprat i telefonen.

Talare 1 [00:20:45]: Mm, och det är det vi kallar för effektivisering.

Intervjuare 1 [00:20:47]: Ja.

Talare 1 [00:20:47]: Det har blivit effektivare. Men vi har ju också blivit mer tekniskt, det krävs av oss att vi ska ha en teknisk begåvning eller kunskap eller.

Intervjuare 1 [00:21:01]: Ja.

Talare 1 [00:21:02]: Så vi, när jag började i sjukvården, så minns jag att det fanns någonting som hette dataoperatriser som fanns på ADB kontoret just, som satt med hålkortssystem och.

Intervjuare 1 [00:21:17]: Just det.

Talare 1 [00:21:18]: Och där sitter vi ju idag fast det är inte hålkort, vi sitter med våra mobiler och våra datorer. Så att vi har ju blivit operatörer, administrativa operatörer.

Intervjuare 1 [00:21:30]: Mm, ja det, man får se vart det tar vägen någonstans.

Talare 1 [00:21:33]: Och du måste hela tiden, det är ju den, det är en enorm utveckling, du måste hela tiden vara alert och lära dig de senaste, den senaste tekniken, de senaste systemen. Vi hade ju olika journalsystem på olika kliniker och avdelningar, varje hade, varje avdelning hade sitt lilla system, varje klinik hade sitt system, och de var inte kompatibla med varandra, så att det uppstod ju också konflikter emellan, avdelningar och kliniker. Sahlgrenska kunde ju inte gå in och titta på en journal vid ett annat sjukhus, utan det var ju klinikbundet. Och det gjorde ju att till syvende och sist så var du tvungen att skriva ut det du hade rapporterat in för att kunna ge till någon annan.

Intervjuare 1 [00:22:20]: Ja. Men så är det väl lite grann fortfarande?

Talare 1 [00:22:23]: Ja, du kan fortfarande inte gå in och se varandras journaler.

Intervjuare 1 [00:22:25]: Ja, och det är också på gott och ont, så det handlar ju om det här med felmedicinering...

Talare 1 [00:22:28]: Med integritet och, ja, och integritet.

Intervjuare 1 [00:22:33]: Precis.

Talare 1 [00:22:34]: Så att, men jag har varit med från alltifrån det här handskrivna journalhanteringen till den super IT tekniska hanteringen.

Intervjuare 1 [00:22:46]: Hur ser du på den resan, den förändringen?

Talare 1 [00:22:50]: Det tar väldigt mycket tid av sjuksköterskor och läkare som borde lägga den tiden på patientkontakt.

Intervjuare 1 [00:23:03]: Okej, mm.

Talare 1 [00:23:04]: Patientkontakten har blivit så mycket kortare.

Intervjuare 1 [00:23:09]: Och administrationen?

Talare 1 [00:23:09]: Administrationen har tagit över så lång tid. Under mitt yrkesverksamma liv så försvann väldigt många läkarsekreterare som satt och skrev journaler.

Intervjuare 1 [00:23:24]: Just det, just det.

Talare 1 [00:23:26]: Och idag skriver på många ställen läkarna och sjuksköterskorna själv sina egna journaler. Jag tror att man har försökt att komma tillbaka till det här medicinsk dokumentation, att man har speciell personal som gör det och att läkarna inte lägger lika mycket tid att skriva sina egna journaler.

Intervjuare 1 [00:23:51]: Men var det en del utav rationaliseringen?

Talare 1 [00:23:55]: Det var det, absolut.

Intervjuare 1 [00:23:56]: Sjukvårdsbiträdena försvann ju också?

Talare 1 [00:23:59]: Ja, mm.

Intervjuare 1 [00:24:00]: Så att det...

Talare 1 [00:23:58]: Man krävde undersköterskekompetens.

Intervjuare 1 [00:24:02]: Precis. Och då var det just, kommer vi tillbaks till det, klappen på kinden och sitta. Jag hade en eller har en svägerska som jobbade inom hemtjänsten men hon slutade för hon, apropå det gå emot sina värderingar, hon fixade inte det här med att när hon kom hem till någon hade hon si och så lång tid på sig att dammsuga, när denna människan bara ville sitta ner och ta en kaffe och prata lite, och hon mådde så dåligt av det.

Talare 1 [00:24:26]: Mm, man känner sig så otillräcklig när man går därifrån. Man känner, det var ju inte det här jag ville göra. Och jag vet att, nu sitter Ellen Svea eller vad hon nu heter, och är ledsen.

Intervjuare 1 [00:24:37]: Ja. Hur, för att hon, min svägerska, hon bytte, hon jobbar på Sahlgrenska med äldrevård där och det är inte riktigt samma liksom stress sådär, men hur gjorde du, för du stod ju ut i alla fall då, i och med att du sa att, du blev ju kvar? Hur hanterade du det?

Talare 1 [00:24:56]: Att jag blev kvar i sjukvården?

Intervjuare 1 [00:24:57]: Ja liksom det här när du kände att, å jag skulle så gärna vilja, och sen kunde jag inte, vad gör man åt såna tankar?

Talare 1 [00:25:03]: Ja, som administratör fick man ha en, vad ska man kalla det, ett professionellt synsätt. Jag kände med personalen men jag kunde inte göra så mycket åt det.

Intervjuare 1 [00:25:14]: Nej.

Talare 1 [00:25:15]: Men visst kände jag med dem

Intervjuare 1 [00:25:16]: Ja då fick man hålla känslorna i styr?

Talare 1 [00:25:18]: Ja, man fick, ja, professionellt. Hålla distans till det. När jag kom till mitt kontor och sammanställde statistiken så, så var mina tankar någon annanstans, då var de på det, jag fick fokusera på det. Och göra det bästa av det.

Intervjuare 1 [00:25:35]: Var det vanligt, tycker du, eller var det sådant du pratade med dina kollegor om, eller något, var det vanligt?

Talare 1 [00:25:38]: Jag var i en manlig miljö och vi pratade sällan om det.

Intervjuare 1 [00:25:42]: [skrattar 00:25:43]

Talare 1 [00:25:44]: Jag var många år ensam kvinna i en manlig miljö.

Intervjuare 1 [00:25:49]: Då pratar man inte känslor?

Talare 1 [00:25:49]: Nej, och nu har jag jobbat med så många, otroligt många olika projekt, ingen månad var ju den andra lik, det här var ju, det här personaldimensioneringsprojektet, det var ju bara ett av hundratals projekt som jag jobbade med, kanske 1000. I väldigt många år, under 70-talet så hade vi ganska god ekonomi och vi sa inte bara kyrka i varje stadsdel, vi ska ha en vårdcentral i varje stadsdel. Så att jag planerade för vårdcentraler, barnvårdscentraler, mödravårdscentraler, och då jobbar jag tillsammans med ingenjörer, planerare, arkitekter, det var en, det, det har jag nog gjort 90 procent av min yrkesverksamma tid.

Intervjuare 1 [00:26:45]: Det låter ju lite grann som jag tänker mig kring miljonprogrammet och det här när man planerade det skulle finnas en vårdcentral och förskolor och skolor och lekplats.

Talare 1 [00:26:52]: Ja, absolut, ja.

Intervjuare 1 [00:26:54]: Fanns en sån ingenjörskonst på ett annat sätt då?

Talare 1 [00:26:58]: Ja, ja så jag jobbade väldigt mycket med ingenjörer och arkitekter och hittade tomter, avtalade med fastighetsägare, kan vi ha en vårdcentral i din byggnad eller finns det lediga lokaler eller måste vi bygga. Byggde ju väldigt mycket sjukhem. Så jag var med och under 70, 80-talet så var det en otrolig expansion inom sjukvården, och under 90 och 2000-talet så monterade jag ner det jag en gång hade byggt upp.

Intervjuare 1 [00:27:36]: Å, gud. Ja.

Talare 1 [00:27:37]: Så då fick jag ju uppdraget att till exempel gå ut till en avdelning och tala om att vi måste lägga ner er. Som jag en gång hade byggt upp. Och de kände ju mig sen många, många år.

Intervjuare 1 [00:27:52]: Hur var det?

Talare 1 [00:27:54]: Ja, det var tufft.

Intervjuare 1 [00:27:57]: Ja.

Talare 1 [00:27:57]: Och jag tror att jag fick en känsla av att faktiskt än idag när jag går på stan så kan jag möta någon avdelningsansvarig eller någon som har jobbat på en avdelning som säger, oj, där är Maya, det var hon som la ner oss.

Intervjuare 1 [00:28:18]: Oj.

Talare 1 [00:28:18]: Ja.

Intervjuare 1 [00:28:20]: Oj. Ja det var ju du som höll i yxan?

Talare 1 [00:28:23]: Ja, det var ju politiska beslut som jag fick gå ut och effektivisera. Jag fick, jag var ju, jag fick hålla i yxans skaft.

Intervjuare 1 [00:28:32]: Ja, någon annan som...

Talare 1 [00:28:35]: För politikerna visade sig ju inte ute på fältet, utan jag var ju den som var ute på fältet hela tiden.

Intervjuare 1 [00:28:39]: Du fick ta mycket skit då?

Talare 1 [00:28:41]: Mycket skit, mycket skit.

Intervjuare 1 [00:28:43]: Tog du åt dig det personligt eller kunde du?

Talare 1 [00:28:44]: Det sli, nej men ja, det var jättejobbigt, det var, och jag försökte ju förklara, jag försökte vara så pedagogisk som möjligt. Jag hade mycket möten med dem. Talade enskilt med någon, talade med dem i grupp. Och försökte förklara att det här är ingenting som jag gör för att jag tycker att det ska vara såhär, utan det sker ju lite över mitt huvud också. Men jag hade ju rollen att på ett pedagogiskt sätt övertyga personalen att det

här är det enda rätta, eller att det här är någonting som vi måste göra. Och det var inte så att de blev inte utan arbete, men man sprängde ju sönder den här arbetsgemenskapen, de kunde ju bli utplacerad på andra avdelningar, på andra enheter, och även patienterna hamnade på olika andra enheter. Och det.

Intervjuare 1 [00:29:51]: Och sen byggde man upp det här med vårdcentraler och sånt där istället då?

Talare 1 [00:29:55]: Ja, ja, och den öppna, man försköt ju den sjukhusbundna, alltså den slutna vården skulle ju föras över i en öppen vårdform. Vi stängde ju mentala sjukhusen.

Intervjuare 1 [00:30:11]: Ja just det.

Talare 1 [00:30:13]: Vi rev mentalsjukhusen, och eftersom jag då var på Lillhagens sjukhus så var ju Lill, det var ju politiskt beslut, Lillhagen ska läggas ner, punkt, slut. Och vad gör man av alla de här patienterna.

Intervjuare 1 [00:30:27]: Ja, vad gjorde man?

Talare 1 [00:30:29]: Ja, vad gjorde man. Några hamnade på Nordstan, några hamnade i äldreboende, några hamnade i särskilt boende, några hamnade i lägenheter som de aldrig hade levt i i hela sitt liv, de var ju hospitaliserade väldigt många, de hade levt ett halvt liv på slutna avdelningar. Och samhället, vi, vill inte ha dem som våra grannar. Eller hur.

Intervjuare 1 [00:30:59]: Nej, just det.

Talare 1 [00:31:01]: Vi vill inte ha störiga grannar, som kanske vänder på dygnet, hade lite annorlunda beteende, vi var inte beredda på det.

Intervjuare 1 [00:31:12]: Fanns inte plats.

Talare 1 [00:31:12]: Och det fanns ju inte plats, det fanns inte lägenheter för dem. De blandades med kanske missbrukare där de inte själva var missbrukare. Jag har ju sett väldigt många inne på Nordstan, som jag vet de här personerna var inte missbrukare en gång i tiden.

Intervjuare 1 [00:31:32]: Men de hade ingen annanstans att ta vägen?

Talare 1 [00:31:34]: De blev, de kom ju, ja, de hamnade ju verkligen mellan stolarna. Härbärke, tillfälligt boende.

Intervjuare 1 [00:31:42]: Misär.

Talare 1 [00:31:43]: Ja, och deras fasta punkt var ju en gång sjukhuset, där de hade levt kanske sen deras sjukdom debuterade i tonåren.

Intervjuare 1 [00:31:54]: Det känns som att du beskriver ett omänskligare samhälle?

Talare 1 [00:32:00]: Absolut, det tyckte vi.

Intervjuare 1 [00:31:59]: Tycker du att det har blivit?

Talare 1 [00:32:03]: Ja, det såg vi, det såg vi, vi är många som har sett, som när vi än idag ses eller träffas funderar på och undrar hur det gick för, det fanns ju vissa original, som vi kommer ihåg namnet på eller så, undrar hur det gick för honom, undrar hur det gick för den. Sen hade vi ju en fantastisk studieverksamhet på Lillhagen och kursverksamhet, vi hade ju Lillhagenmålarna. Var tog de vägen? Var tog de vägen?

Intervjuare 1 [00:32:36]: Ja, de här målningarna nere i kulvertarna.

Talare 1 [00:32:39]: Ja.

Intervjuare 1 [00:32:40]: Just det, ja. Du om man, en fråga tidigt som jag glömde ställa, vi kom ju in på detta och liksom, det är så spännande, men var bor du nu?

Talare 1 [00:32:50]: Idag bor jag i Kaverös som, jag vet inte riktigt, är det Järnbrottet ?
[skrattar 00:32:58]

Intervjuare 1 [00:32:56]: Kaverös, jag vet inte.

Talare 1 [00:33:00]: Kaverös, ja, postadressen är ju Västra Frölunda, det är någonstans på gränsen mellan Järn, Järnbrott och vad ska man säga, Frölunda.

Intervjuare 1 [00:33:10]: Jag har skrivit Kaverös här faktiskt.

Talare 1 [00:33:13]: Kaverös, mm.

Intervjuare 1 [00:33:14]: Jag tittade på Basungatan.

Talare 1 [00:33:14]: Nära Ruddalen om du vet var det ligger?

Intervjuare 1 [00:33:17]: Ja, ja, hur hamnade du där?

Talare 1 [00:33:23]: Ehm.

Intervjuare 1 [00:33:23]: Var är du född någonstans?

Talare 1 [00:33:26]: Jag är född i Landala.

Intervjuare 1 [00:33:26]: I Landala.

Talare 1 [00:33:28]: Uppvuxen i Guldheden, jag kom som, ja vad kan jag varit, tre års åldern i Guldheden, när det var alldeles nytt. Mamma var nyskild, tre barn.

Intervjuare 1 [00:33:43]: Det var före miljonprogrammet då, det var 50-tal?

Talare 1 [00:33:45]: O ja, det var 50-talet ja. Jag tror vi kom 1950, till Doktor Heymans gata, höghus, 10 våningar.

Intervjuare 1 [00:33:55]: Jaha, oj, var alldeles nybyggt?

Talare 1 [00:33:56]: Alldeles nybyggt, ja. Vi bodde på första våningen för de lägenheterna var billigare att bo, ju längre ner man bodde, eller ju högre upp man bodde ju dyrare var lägenheterna.

Intervjuare 1 [00:34:05]: Jaha.

Talare 1 [00:34:06]: Och mamma kom då från Landala, jag kan tänka mig att hyran där var runt 50, 60 kronor i månaden, och jag minns att hon berättade någon gång att den var 100, tror att den var 120 när vi kom till Guldheden.

Intervjuare 1 [00:34:20]: Det var fördubbling?

Talare 1 [00:34:22]: Två rum och kök. Vi hyrde ut det enda sovrummet vi hade, så vi, mamma och tre barn fick knö ihop oss i vardagsrummet, och sova där i alla fall. Bäcksoffa, säng, sov, vad heter det, sängskåp tror jag det hette. Som min syster och jag sov i. Och det hade mamma hyrt ut till en student, det enda sovrummet vi hade. Och vi fick inte tala om för den här studenten att nej den dagen han flyttar, då skulle min syster och jag få det rummet. Jag tror han betalade tio kronor i månaden. Och då fick han frukost och middag. Där gick han, han gick på GTI kommer jag ihåg.

Intervjuare 1 [00:35:09]: Göteborgs tekniska?

Talare 1 [00:35:11]: Institut, mm.

Intervjuare 1 [00:35:13]: Ja, men det var ju, om hyran var så pass hög som 120 någonting och han betalade, det var ju billigt?

Talare 1 [00:35:18]: Mycket billigt.

Intervjuare 1 [00:35:20]: Kom billigt undan då?

Talare 1 [00:35:20]: Mycket billigt.

Intervjuare 1 [00:35:22]: Men då flyttade, då var det de i Landala, det var gamla landshövdinghus då eller?

Talare 1 [00:35:25]: Mm.

Intervjuare 1 [00:35:26]: Så hur var det då att liksom flytta till varmvatten och toalett inne och sådär?

Talare 1 [00:35:30]: Det var ju lyxboende. Och mamma var så snäll så hon hade varje vecka kom det gamla grannar från Landala och badade en gång i veckan hos oss.

Intervjuare 1 [00:35:42]: [skrattar 00:35:43]

Talare 1 [00:35:44]: Det var ju rätt roligt. Och så var det kaffe på balkongen och.

Intervjuare 1 [00:35:48]: Vad sa du det?

Talare 1 [00:35:48]: Det var kaffe på balkongen, mamma bjöd på kaffe efteråt.

Intervjuare 1 [00:35:51]: Jaha [skrattar 00:35:51] . Hon tyckte hon hade kommit upp sig?

Talare 1 [00:35:54]: Ja, verkligen, och tyckte att de skulle dela med sig av den här lyxen som vi hade då. Så hon visste ju vilken misär det var med utedass och, och bada, det gjorde man på Renströmska kanske någon gång i månaden. Och jag minns själv att jag var med på Renströmska. Jag minns att jag, jag nådde upp till knäna, jag ser massa ben och så är det ånga. Det är bara dimma och så ser jag massa ben, så jag kan inte ha varit speciellt gammal.

Intervjuare 1 [00:36:22]: Det är det som är Hagabadet nu?

Talare 1 [00:36:24]: Det är det som är Hagabadet idag ja. Och det har jag också följt det, den ombyggnaden.

Intervjuare 1 [00:36:29]: Ja.

Talare 1 [00:36:29]: Jag var gift med projektledaren för en del byggen här i stan.

Intervjuare 1 [00:36:35]: Jaha.

Talare 1 [00:36:36]: Så att jag.

Intervjuare 1 [00:36:40]: För den har ju också gjort en resa med det här att det var en elektrokemisk verkstad där, man stoppade, bassängen var väl någon slags elektrolys då va?

Talare 1 [00:36:47]: Absolut, ja, det var det.

Intervjuare 1 [00:36:48]: Och sen var det ju en...

Talare 1 [00:36:51]: Och det var ren slump att det sparades. Det var en, det var en, ja just det, det var en medarbetare eller en, han kanske var till och med chef till min man, som råkade gå förbi och se det här och undra, han såg väl någon hantverkare som höll på med någonting och frågade vad han höll på med, och då hade de ju flyttat in där och hade någon liten egen verkstad och, men det var ju då rivningshotet i Haga, överhuvudtaget.

Intervjuare 1 [00:37:30]: Just det, ja.

Talare 1 [00:37:30]: Och det var ju tal om att man även skulle riva det gamla Hagabadet då eller Renströmska som det då hette. Och det var en ren slump att den här personen fick nys om att det här är, såhär kan vi inte ha det, vi kan ju inte, det här är ju en klenod i Göteborg.

Intervjuare 1 [00:37:51]: Ja, ja.

Talare 1 [00:37:52]: Så att han tog kontakt med kommunens beslutsorgan och fick till stånd ett projekt där man sparade Hagabadet.

Intervjuare 1 [00:38:04]: Ja, okej.

Talare 1 [00:38:06]: Och det...

Intervjuare 1 [00:38:08]: Det var många barn som kastades ut med badvattnet om vi nu ska vara rolig. Man har tänkt ganska endimensionellt lät det som?

Talare 1 [00:38:17]: När man slängde ut de som var där tillfälligt då?

Intervjuare 1 [00:38:21]: Ja eller överhuvudtaget, nu ska vi, nu ska det, om vi pratar om misär och kallvatten och utedass och visst, och samtidigt att bort med det och så jämnar man marken och så bygger man rationellt och så, men man tänker inte, alltså man tappar den mänskliga dimensionen. Nu ska vi inte ha tunga lyft, men alltså man förlorar någonting också.

Talare 1 [00:38:43]: Absolut.

Intervjuare 1 [00:38:45]: Som man inte liksom tänkte på.

Talare 1 [00:38:48]: Jag kan bara relatera till Landala, och eftersom mamma, hon jobbade inom sjukvården och på sina lediga dagar tog hon vägen om stan. Och jag minns ju, om jag var hemma så var jag med henne och hon, vi gick alltid genom Landala, och hon behöll kontakten med de här gamla grannarna som höll ihop i vått och torrt i, och även om någon hade det besvärligt ekonomiskt eller på något annat sätt besvärligt, så hjälpte man varandra, det fanns en samhörighet som man totalt förlorade när man rev de här kvarteren.

Intervjuare 1 [00:39:32]: Ja, hur ser du på, nu har vi pratat lite grann om jämfört hur det var och samtidsutveckling, om man tänker framåt, hur ser du på det, vart tror du att vi tar vägen?

Talare 1 [00:39:45]: Jag hoppas på att vi bygger upp mötesplatser igen, jag tror att det är det vi saknar.

Intervjuare 1 [00:39:56]: Ja.

Talare 1 [00:39:56]: Och jag tror att även ungdomar saknar mötesplatser. När jag var tonåring fanns det någonting som hette ungdomsgårdar.

Intervjuare 1 [00:40:07]: Just det.

Talare 1 [00:40:08]: Och inte för att jag själv gick på ungdomsgårdar, men jag vet att många av mina vänner och många ungdomar i Guldheden hade en ungdomsgård man gick till. Det var inte tal om att driva runt på stan och, som man säger, lämna spår efter sig idag och kladda på väggar eller, spraya eller klottra eller vad vi nu kallar det för, eller sparka sönder alla... soptunnor eller vad är det man går förbi, papperskorgar. Alltså idag ser vi ju många som river ner hållplatser, spårvagnshållplatser, som river ner de här glasväggarna.

Intervjuare 1 [00:40:57]: Ja just det.

Talare 1 [00:40:58]: Bara för att lämna spår efter sig, jag tror att, jag tror att det är ett uttryck för att, inte bara utanförskap utan man har ingen kontakt med, det finns ingen samhörighet längre, det finns ingen, man värnar inte om de här mellanmänniska relationerna som har gått förlorade. Och jag tror att det här med berättarcafèer är någonting som inte bara vi 40-talister ska komma, utan det ska även finnas för ungdomar. Och jag tycker att museer, såna här institutioner har en jätteviktig roll att fånga upp ungdomar och att visa på vår historia på ett sätt som de kan tycka är attraktivt, som de kan lockas till.

Intervjuare 1 [00:42:03]: Ja, jag vet ju att det görs ju en hel del, för man tänker, till exempel med Göteborgs födelse, den är ju väldigt mycket på ett sånt sätt och man knyter det till människor och människors historier, inte bara föremål, utan vem använde de här och liksom att man försöker...

Talare 1 [00:42:19]: Det är jätteviktigt.

Intervjuare 1 [00:42:21]: Ja, tror jag också. Ja.

Talare 1 [00:42:23]: Och sen boken.

Intervjuare 1 [00:42:25]: Ja?

Talare 1 [00:42:26]: Att släppa mobilen och läsa en bok.

Intervjuare 1 [00:42:29]: Ja [skrattar 00:42:30]

Talare 1 [00:42:30]: Tycker jag är viktigt. Och att knyta samman, jag tror på såna här samlingsplatser, mötesplatser.

Intervjuare 1 [00:42:43]: Hur är det i ditt, där du bor nu då, om vi nu ska kalla det för Kaverös, hur ser du på det, vad, har du fått någon kontakt med människorna där?

Talare 1 [00:42:53]: Jag bor i ett hus som har jag tror det är någonstans mellan 360 och 370 lägenheter.

Intervjuare 1 [00:43:03]: Oj.

Talare 1 [00:43:04]: I min uppgång är vi, det är sju våningar, två lägenheter, det betyder att vi är 14 hushåll. Jag möter aldrig någon i vare sig trappan eller hissen.

Intervjuare 1 [00:43:23]: Nej.

Talare 1 [00:43:25]: Jag har aldrig talat med någon.

Intervjuare 1 [00:43:27]: Hur länge har du bott där?

Talare 1 [00:43:28]: Jag har bott där sen i mars. 2018.

Intervjuare 1 [00:43:32]: Ja. du känner ingen?

Talare 1 [00:43:36]: Känner ingen. Det finns en bänk, en fast liten som jag kallar för ljugarbänken då eller gobbebänken. I våras så satt det tre fyra män där, varje dag, varje eftermiddag, och när jag gick förbi så kunde de ropa, hallå där du du som är ny, du, du nya där, jag var den nya då. Och det slutade med att jag blev en av de här som satt på bänken. De är i min ålder, äldre, någon är i 60-årsåldern, han fick tyvärr en stroke i somras, nu sitter ingen på bänken längre.

Intervjuare 1 [00:44:23] Nu sitter ingen på bänken längre.

Talare 1 [00:44:24]: Han är på sjukhus eller på någon sorts rehabilitering, och de andra männen klarar inte av att sitta på bänken och sakna honom.

Intervjuare 1 [00:44:36]: Oj.

Talare 1 [00:44:37]: Man saknar honom otroligt mycket.

Intervjuare 1 [00:44:38]: Ja.

Talare 1 [00:44:39]: Alla talar om honom, frågar efter honom, man vet inte riktigt vad, vad händer med honom, kommer han hem snart. Så jag, jag tittar varje dag mot den här bänken, har Ronny kommit hem så vi kan sitta på bänken igen? Men det sitter ingen där och jag pratar inte med någon. Sen finns det en hel del äldreboende runt omkring, så min vardag om jag går ut där jag bor så är det rullator, rullstolsbundna eller burna, mycket hemtjänstpersonal, som talar väldigt högljutt över de som de går ut med.

Intervjuare 1 [00:45:36]: Jaha. Men är, det låter som det bor väldigt mycket äldre människor?

Talare 1 [00:45:39]: Det är väldigt mycket äldre.

Intervjuare 1 [00:45:40]: Nästan som en liksom en liten?

Talare 1 [00:45:43]: Någon enstaka barnfamilj.

Intervjuare 1 [00:45:45]: Ja.

Talare 1 [00:45:46]: I det huset som jag bor i har jag inte sett en enda barnfamilj.

Intervjuare 1 [00:45:53]: Men varför flyttade du dit, eller hur hamnade du där?

Talare 1 [00:45:57]: Jag har bott i hus i stort sett hela mitt vuxna liv. Har bott ute i Hagen i många år. Hönö. Torslanda. Sista åren vid Haga. Och jag separerade från min man och flyttade till Sveagatan, han fick lösa ut mig så att jag kunde köpa en lägenhet.

Intervjuare 1 [00:46:28]: Ja.

Talare 1 [00:46:28]: Så jag köpte en tvåa på Sveagatan. Och kände att, här hör jag hemma, jag måste ha stadsluft.

Intervjuare 1 [00:46:40]: Ja. Varför flyttade du därifrån?

Talare 1 [00:46:49]: Jag kom in i en ny relation, som tog slut på ett våldsamt sätt.

Intervjuare 1 [00:47:11]: Oj.

Talare 1 [00:47:12]: Så jag fick lämna den lägenheten. Köpte en ny, för ett betydligt lägre pris än det jag hade gett på Sveagatan.

Intervjuare 1 [00:47:27]: Ja.

Talare 1 [00:47:28]: Lägenheterna i Kaverös är betydligt billigare.

Intervjuare 1 [00:47:34]: Ja okej.

Talare 1 [00:47:36]: Tyvärr mycket mindre, de är byggda på 50-talet, men den jag bodde i var byggd på sent 70-tal.

Intervjuare 1 [00:47:45]: Jaha.

Talare 1 [00:47:46]: Var mycket större än den jag har just nu, även om det var en tvåa så var den mycket större. Jag stortrivdes, jag älskar att bo i Haga, jag älskar att bo i Linnéstaden. Och jag åker in många gånger varje vecka, och jag känner att jag måste tillbaka, jag måste tillbaka till Haga, jag måste tillbaka till Annedal. Så just nu ser jag den lägenheten i Kaverös som en, ett mellanspel

Intervjuare 1 [00:48:21]: Du ska tillbaka?

Talare 1 [00:48:21]: Jag är emellan två bostäder.

Intervjuare 1 [00:48:24]: [skrattar 00:48:24]

Talare 1 [00:48:25]: Så att, som man säger, jag är mellan två arbeten, jag är inte bostadslös, men just nu så pågår ett stort balkongprojekt, så att i det här enorma huset som jag köpte då i våras, jag köpte faktiskt på luciakvällen när det var regn och blåst och mörkt, hade ingen aning om hur huset såg ut.

Intervjuare 1 [00:48:46]: Oj.

Talare 1 [00:48:46]: Men när jag kom in i lägenheten på visningen, det var en sån här privat visning eller enskild visning, så säger jag, oj, det känns som hemma. Och det nappade den här mäklaren tydligen på. Men jag kände som jag kom hem till min mamma i Guldheden, för det är samma årsmodell på de här lägenheterna.

Intervjuare 1 [00:49:09]: Jaha, ja.

Talare 1 [00:49:10]: Men det slutade med att jag köpte den här lägenheten och han sålde min, han tog uppdraget och sålde min på Sveagatan, och det var, alltså i slutet på 2017 och i mars 2018 så visste man att då kommer det nya regler där amorteringskraven är större, mycket, mycket, mycket större i.

Intervjuare 1 [00:49:33]: Just det.

Talare 1 [00:49:35]: Än vad de har varit, och många lägen, det är generationsskifte även på Sveagatan där jag bodde. Många äldre som hade bott där från början, det var andelslägenheter, de dog ut eller hade flyttat, kom på äldreboende eller försvann på något annat sätt. Och det kom in yngre familjer, de var väldigt svårsålda, förstod jag. Många lägenheter drogs tillbaka i annonseringen, det blev, kom inga till visningen. Men när min lägenhet blev till salu, så var det 30 personer som anmälde sig, 30 par ska jag väl säga, så man hade tre olika visningar på samma kväll, man började halv fem, kvart över åtta lämnade den sista. Och det var ett enormt intresse för just den lägenheten. Och det hade aldrig hänt i det huset. Så jag hade tur som fick den, och jag fick ett, alltså, det blev en budgivning som jag trodde man bara kunde drömma om. Och det drömde, mina grannar trodde inte på det.

Intervjuare 1 [00:51:08]: Nej.

Talare 1 [00:51:09]: De följde det ju naturligtvis också, det kan man ju göra idag via, via internet kan man ju följa budgivningen. Så att jag fick väldigt bra betalt och kunde köpa då lägenheten i Kaverös, så jag sålde min lägenhet först, och köpte lägenheten i Kaverös, till hälften av vad jag fick för.

Intervjuare 1 [00:51:36]: Så det blev massa pengar över då?

Talare 1 [00:51:36]: Kan man säga.

Intervjuare 1 [00:51:38]: Så de har du nu så du kan köpa en annan?

Talare 1 [00:51:40]: Ja [skrattar 00:51:40].

Intervjuare 1 [00:51:39]: Men då bostäder, då sitter du ju inte i sjön menar jag?

Talare 1 [00:51:43]: Nej absolut inte.

Intervjuare 1 [00:51:43]: Du har så du kan köpa en annan ändå, då fattar jag.

Talare 1 [00:51:47]: Absolut, det gäller bara hitta lägenheten med det stora L:et.

Intervjuare 1 [00:51:50]: Jaja men det har du ju tid på dig, du sitter ju inte i sjön.

Talare 1 [00:51:54]: Nej.

Intervjuare 1 [00:51:56]: Men du, så du trivs inte alls där då, låter det som, du vill in till stan igen?

Talare 1 [00:52:00]: Ja det är ingen puls där, det är ingen puls. I och för sig kan man säga, visst jag är 70 plus, men jag behöver inte ta ut det i förskott [skrattar 00:52:08] .

Intervjuare 1 [00:52:09]: Nej [skrattar 00:52:10] .

Talare 1 [00:52:11]: Behöver inte ta ut äldreboende i förskott. Jag vill bo i ett område där det finns både gamla, unga, barn, alltså jag vill bo i en blandad miljö där det finns puls.

Intervjuare 1 [00:52:23]: Men det lät nästan lite grann som äldregetto som man pratar om.

Talare 1 [00:52:26]: Ja, äldregetto, precis.

Intervjuare 1 [00:52:27]: Man pratar ju mycket om segregationen i Göteborg och sånt, men och då nämner man ju ofta de här problemförorterna så, men det är ju lika segregerat åt andra hållet i Askim och som du pratar, så just att det är enhetligt, att det inte är den här blandningen liksom.

Talare 1 [00:52:42]: Ja, ja och du kan gå, du kan gå alltså 300 meter bort och komma till ett område där det bara är invandrarhus nästan. Barnfamiljer och invandrare. Inte bara ska jag säga, men övervägande del, det är det man ser i alla fall, en övervägande del, det är hyreslägenheter, det är mycket invandrare och det är en helt annan atmosfär där. Jag var i New York för 100 år sen, när min son bodde i New York under något år, och han bodde i Little Italy, på andra sidan gatan var det China Town, och så känner jag här.

Intervjuare 1 [00:53:25]: Jaja, det är så, så [?? 00:53:27] .

Talare 1 [00:53:27]: Ja, det är så, det är så. Och det är bara en gata emellan.

Intervjuare 1 [00:53:31]: Ja precis. Ja. Hur rör du dig annars inom, i stan så, alltså i, finns det platser som du tycker?

Talare 1 [00:53:40]: Mer eller mindre om?

Intervjuare 1 [00:53:40]: Ja.

Talare 1 [00:53:40]: Jag är väldigt mycket i Haga.

Intervjuare 1 [00:53:42]: Du är mycket i Haga, ja.

Talare 1 [00:53:45]: Äh, runt Järntorget. Majorna. Masthugget lite grann. Inte så mycket Masthugget kanske men i Majorna framför allt, Kungsladugård.

Intervjuare 1 [00:53:58]: Finns det platser som du undviker, eller är du rädd någonstans?

Talare 1 [00:54:03]: Jag är rädd på Järntorget efter klockan nio.

Intervjuare 1 [00:54:07]: Okej.

Talare 1 [00:54:07]: När jag bodde på Sveagatan så kände jag, om jag hade besökt mina barn och barnbarn som bor i Hagen, de bor kvar i Hagen, där vi föräldrar bodde tidigare. De flyttade dit för att vi bodde där, det var bra att ha barnvakt och så då, och de bor kvar där. Och när jag besökt dem och åker hem, med spårvagn, så kan jag känna viss, ja jag ser mig över axeln, jag känner en viss oro, det är lite rörigt runt Järntorget. Annars så är jag nog inte så rädd eller undviker, jag har varit väldigt mycket ute i Gårdsten och Angered.

Intervjuare 1 [00:54:53]: Jaha, varför då?

Talare 1 [00:54:58]: Den personen som jag hade en relation med, på Sveagatan, flyttade till Angered, så att jag fick anledning att, sen har jag varit väldigt, jag skriver för facebookgruppen Göteborgs historia, och då inbegriper det ju även Angered.

Intervjuare 1 [00:55:18]: Mm.

Talare 1 [00:55:19]: Jag har tittat lite grann på hur de här områdena som inkorporerades med Göteborg sent 60-tal, tittat mycket på Agnesberg, Lärjedalen, där finns ju en otroligt fin historik som göteborgarna har varit beroende av.

Intervjuare 1 [00:55:42]: Vad, är en sån fråga som [?? 00:55:45] ställa till dig nästan, men känner du dig som en göteborgare?

Talare 1 [00:55:48]: Absolut.

Intervjuare 1 [00:55:49]: Vad är en göteborgare?

Talare 1 [00:55:50]: En som kan tjöta med vem som helst.

Intervjuare 1 [00:55:53]: [skrattar 00:55:53]

Talare 1 [00:55:53]: Utan att vara påträngande.

Intervjuare 1 [00:55:58]: Bra definition.

Talare 1 [00:56:00]: Tror jag, för mig är det så.

Intervjuare 1 [00:56:03]: [skrattar 00:56:04] Ja. Du, tiden håller på och rinner ut här nu, är det någonting som du, vad är speciellt bra med Göteborg eller speciellt dåligt eller någonting sånt där, varför ska man bo i Göteborg?

Talare 1 [00:56:19]: Havet, ljuset.

Intervjuare 1 [00:56:21]: Havet, ljuset, ja.

Talare 1 [00:56:24]: Jag skrev några rader innan jag gick hit, får jag lov och, får jag lov och läsa dem?

Intervjuare 1 [00:56:28]: Ja, ja gör det, ja.

Talare 1 [00:56:30]: För jag har faktiskt inte lärt mig det utantill. Det är såhär, jag skulle kunna tala i tre timmar till.

Intervjuare 1 [00:56:43]: Ja.

Talare 1 [00:56:44]: Jag läst den, jag skrev den faktiskt i morse. Älskade Göteborg, vi är en del av dig, hela dig, Annedal, Haga, Majorna, Masthugget, Gårda, Kungsladugård, Änggården, Guldheden och många många fler delar av vår stad, stora som små. Vi rör oss bland gator och torg i en rasande fart via kamerans öga och datorernas bländande skärmar. Vi är alla passagerare ombord på dagens cyberfartyg. Vi skämtar om gamla minnen, vi gråter vid det som berör, vi finner kärlek i naturens under, blommorna i Botaniska, molnen över duvslag, perspektiv som växlar och tvingar oss att tänka nytt. Gamla motiv får nyare klädsel. Inte längre kliande yllestrumpor som ständigt hasar ner på anklarna. Inte bara skor som bara får användas om söndag, inte längre dass där Kung Oskar hängde på väggen och tidningspapper på hög. Nej, vi rör oss med ödmjukhet över allt som har varit, före mig ingenting, efter mig, ingenting. Och älskade Göteborg, vi har stått på barrikader och reclaimat våra kvarter, förfärat över det som grävskopor raserat på en kort stund, men vi har inte glömt dig, gamla Göteborg. Vi har vårt eget lilla rum i cybervärlden där vi kan klicka in oss och se tillbaka på dig med stolthet och se framåt med tillförsikt. Allt var inte bättre förr, och vi kommer alltid att älska dig. Regnet och dimma till trots, snömodd och kylande vindar. När vår och sommar klär kullar alléer och parker med grönt, då är det skönt. Fontäner strilar sitt vatten över ärjade kroppar och när solen går ner över Västerhavet, när guldkanter smeker över hustak, kyrktorn och historiska fästen, då andas jag djupt och vid klippan smeker jag ännu en solvarm sten. Älskade älskade Göteborg.

Intervjuare 1 [00:59:32]: Så fint, tack.

Talare 1 [00:59:34]: Tack själv.

Intervjuare 1 [00:59:36]: Vi ger oss där.

[bandningen slutar]